

36. szám.
 September 7-én, 1867.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
 Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr.—
 Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál.
 Kiadóhivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVIII. kötet.

V i g a s z t a l á s !

Megint itt a sajtóperek !
 Czitálják a szerkesztőket :
 Megszeppen a tipografus ; —
 No de ne keseregjeteK :
 A ki megbirálja őket,
 Az már magyar paragrafus.

Azok megrettenve keltek,
 Mint éjjel rájok dobbantak,
 Kiáltottak : „ki az ? mi az ?“
 Ám kik jöttek, s pecsételtek,
 Voltak már honi drabantok,
 És hazai spanyolviasz.

Nem császári, de királyi
 Fiskus leszen a köztvándló ; —
 Magyarul védik magukat,

Esküdtek lesznek biráik,
 Böles honfiak, kik egymástól
 Kérdezik majd : „was had er gsagt?“

És a hová becsuktnak,
 Nem holmi német palota,
 Mit őriz német porkoláb,
 De lészen honi kaloda ;
 És strázsája a lakatnak
 Honvédsandár lesz legalább.

Jól van hát no. Ha kikapnak
 Szegény megesett ujságok
 Honi kutyaportzióban,
 Engedtessek meg azoknak,
 Hadd fizessék a birságot
 Ők is csak — magyar bankóban.

K—s M—n.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram !
 Ahan ! Rajjasztetünk ujsagirokra valahara
 mar mink izs. Kapjak sajtopert tuczetestul.

Legalab majd megijenek. Hanem nigy fül közöt
 mondva : nem ir ez igy semit. Micsoda sajtopro-
 cessus ez ? Előre megmondanak incattusnak,

hogy miért vadoltatik. Bezeg Schmerling idejébe nem tetik, hanem a helyete biraknak volt előre kiszén fiokba ítélet, mielőtt bevadlot tuta volna, mivel vadolnak ütöt? beszilhete azutan! legfelyeb, ha nagyon jól videlmezte magát, míg videlemirt kapta raadast három honapot. De hat e micsoda? előre kiszülheti ujsagirot dietiora, mit eskütek elöt elmongya fiskus elen. Atul füg, melyik nagyob orator? ucssegilyen megtörtinhetik, hogy ha vadlot szonokol szeben, eskütek kiralyi fiskust itilnek el hat honapra vasba. A volna csak szip. Hat asztan esküteket hogyan öszevalogatnak; egyikre fiskus mongya: „e nem jo,“ masikra delinquens mondhat: „nem kel,“ míg utolyara ot marad tizenketö, a ki muszaj jonak kelenyi.

Atul füg, hogy milyen ember ez a tizenkit ember? mirges-i, vagy alazatozs? jozsefvarosi-i, vagy lipoldvarosi? eszmadia-i, vagy prokator? felesigezs ember-i, vagy nyötelen? kialuta-i magat az ijel; vagy nem?

Egyik fogja gondolnyi magaban: ah, mit? az a kirdizs, hogy it kiralyi fiskus, meg üldözöt ujsagirot alanak szemközt; in bizony felmentek üldözötet.

Masik fogja gondolnyi: ki tugya, hogy lesz, mint lesz? nem juthatok-i magam izz hasonlo alapotra? Ma neked, holnap nekem. Artatlan.

Harmadik fogja gondolnyi: szeginy vadlot ujsagirot, van neki bizonyosan felesige, hat gye-reke; ki fog azokat taplalnyi, ha ütöt becsukantunk? Had menyen dolgara.

Negyedik fogja gondolnyi: nyomorult literator, se felesige, se gye-reke, ki apolna ütöt odaben? Had szalagyon.

Ötödik fogja alunyi egisz idö alat, míg fiskus vadolo beszidet elmond, csak akor fölibred, mikor videlmezis következik.

Hatodik eszmadia talál lenyi, a kik mind baloldalhoz tartoznak, is tigrisek.

Hetedik megirte felesiginek othon, hogy nem fog artatlan virt ontanyi mai napon.

Nyolezadik meggondol: hiszen ha ez vitkezs, akor in nagyob vitkezs vagyok, mert míg töbet izz elmontam eczer maszor, mint mivel eszt vadolnak.

Kilenczedik megharagszik fiskusra, hogy

minek tartya dilutan három oraig tarto duplikat beszidben; a miat neki ebidelnyi nem lehet.

Tizedik irdemet akar maganak szereznyi, hogy töbet meg ne valaszanak esküdtnek, hanem fiskus eldobjon, mikor kihuzatik jövendöre, hogy ez izz „nem kel.“

Tizenegyedik, haz roszt akusztikaja miat „vitkezs“ helyet „nem vitkezs“ ir titkoczs ezidulajara.

Tizenketedik elgondolya magát: a töbiek ugyizs mind „vitkezs“-nek fögnak vadlotat mondanyi, had legyen legalab egy votum „nem vitkezs,“ a kire mind kibeszilhesünk magunkat, hogy aszt a egyet én atam!

Is ilyenforman megtörtinhetik, hogy unisono kieresztenek nyakoncsiptüntet.

De hatha ki izz mondanak raja, hogy „vitkezs?“ míg azutan kerül kiralyi tabla elejbe dolog, hogy hatarozon el, menyire vitkezs, mekora büntetizst kapjon? valyon bezarjanak-i ütöt egiszén földalati tömlöczbe? vagy elig lesz, ha csak szakalabul levagnak egy darabot, is aszt bezarnak egy skatulyaba? hat fizetnyi micsoda quotat? osztrak alamadosagot-i, vagy ezüst hatozst?

No mar asztan ha egy iletrevalo tabularis prokator talalya maganak „vitkezs;“ ez a videlmezö fiskalis nem megirdemelne mindennapi kenyeret, ha negyven esztendeig nem el tuna huznyi pör kimenetelit, a mikora ujsagirot, kido rigen meghaltak; pinz helyete izz mast felalaltak valamit; akor mar minden ember saját maga ad ki checkseket, azal fizeti.

Jaj! baratom uram. A míg mink hozakiszülünk, azalat provisoristak rigen be izz esuktak, meg izz böjtöltetek sajtobünöst, ki izz sajtoltak belüle ezer forintot; az volt asztan igazi *sajto* per sajtogyilkosok elen!

Nem tunak ezek a mi kormányuraink, hogyan kel?

Mar micsoda dolog ez azal az adofizetisi felhivatal izz?

In, a ki edig hoza voltam szokva katonaezectiohoz, mozsdt csak ugy szip szora fizesek? Hisz ez kinszeritizs!

Kiczer izz ot volt elkiszitve ado fiokomban, háromszor izz elköltöttem, mert nem kültek irte. Azal fenyegeti financzminiszter ur, hogy az adofizetizs mozsdt mar hazafiui kötelesig!

Jaj! ha in mindig megtetem volna, is mi minyajan mindig megtetünk volna, a mi volt hazafiui kötelességünk, mozd nem bajlodnank a quotával.

Tülem, ha pinzt akar kapnyi financzminiszter, legalab egy papirosbul festet katonat vagason ki oloval, aszt ragasztason adointó ezidulainra; hogy legalab mondhasak, hogy katonat kaptam; analfogva fizetek.

A bugyogóhoz.

Jöszte elő, te emléke
Azon lázas időnek,
Midőn honi pajtásaid
Magyar nadrággá lőnek.

Én, mint eszélyes hazafi,
Téged félretettelek,
S egy ócska feszes nadrággal
Szépen fölcseréltelek.

Gondolám, és mily nagy bölcsen!
Hogy mire az elszakad,
A honiláz lecsillapul,
Bak és Smerling megszalad.

És ime beteljesedett
Mindaz, a mit csak vártunk,
Megtádták nagy kegyelmesen,
Miért annyit csatáztunk!

Félre már most feszes nadrág,
Jöszte te szent ereklye!
Laza korba laza erkölcs,
S bugyogó illenek be.

Oh hát hol van, hová is lett
Emeletes kalapom?
Még ezt a kis magyarságot
Fejemről is lecsapom.

Azután csak remélhetem,
Hogy a bugyogós kormány
Valami jó hivatalkát
Majd reám is csak tukmál.

De ime, most jut eszembe!
Kalapomból szekeret

A nélkül nem tudom, hogy miért fizetek?

Mert a milyen igaz, hogy „orszagnak minden, de minden kivansagai telyesültek,” olyan igaz az izs, hogy „kormanyrak izs minden, de minden kivansagai telyesültek“; had mit kivanuk mig egymastul — executio nélkül?

alazatos szolgaja

Tallerossy Zebulon.

Rögtönöztek gyermekeim,
Abban hordtak fövenyet.

Jöszte hát te egyedüli
Emléke az időnek,
Midőn honi pajtásaid
Magyar nadrággá lőnek.

Agyagvari Agyagos.

Adomák.

Egy fukarságáról ismert — különben igen buzgó keresztény, — egy zsidónak néhány száz forintot kölcsönzött, mit ez egy pár hétre vagy 300 perczent kamattal és számtalan bók mellett visszaszolgáltatótt. Erre a mi tözsérünk felkiáltott: „ez az az ember, a kit én régen keresek!“ Hanem esizmadiát fogott ám ő kelme, mert vagy egy hónap mulva Israel fia ismét bekopogtatott és ezuttal nagyobb összeget vitt magával haza, -- hanem ekkor mindenféle szerencsétlenség érte, úgy hogy biz az sem tőkét, amál kevésbbé kamatot hozott vissza. Azóta ha N.-B — n valakit így rászédnek, azt szokták mondani: „ez az az ember, a kit ő régen keresett.“

Egy szabadságos katona egy faluba érve, ott a biró után kérdezősködött. — „Ott áll a veres gazember“ — s a másik sarkon álló biróra mutatott a kérdezett. A szabadságos katona a biró felé tartott, s odaérve, éjszakára szállást kért, de a kisbiró visszaérkezésére lön utalva. Ezalatt a katona a biróval szóba elegyedvén, tudakozódott, valjon mennyi fizetése van? — „Én csak becsület- és tiszteletből szolgálom e községet“ — mondá a biró. — „Most hallottam érdemeit megdicsérni“ — jegyzé meg a katona.

A szövetség es.

— No, most itt van egy nagy víz, itt te végy fel engem a hátadra, és te vigy engem rajta keresztül.

Eső után késő a köpönyeg.

Illatozó lombos árnyas szép diófa!
Alattad haraptam a „kemény dióba.”
Ott vallottam örök hűséget, szerelmet,
Hej! az „áhitott kincs” csunyán „elszelellett.”

Xantippe fúria! üres láda mellé
Ennél több boldogság lehet-e már, kell-e?!
Egykor szeretteim: diós metélt, kifli!
Utállak úteket, vagytok ti is „siffi.”

Átkozott diófa! hogy száradj el töbe!
Egész életemre lettem én meglöve.

Lassú sorvadásban senyvedj el helyeden,
Boldog „legénységem” hol én eltemettem.

Kálmán diák.

„Én osztom az ön elveit, s azokat egészben magaménak vallom.”

Ugy történt biz az, hogy egy alföldi nagyvárosban van egy prókátor, a ki a doktor világban született nagyférfiúnak; vagyis ekkor lön azzá, a mi: t. i. cliens nyúzóvá. Ezen uri ember azon maniában szenved, hogy teljes hittel fölteszi, s hieszteli maga felől: *hogy ő szörnyen okos ember*; de minthogy ezt sokan nem akarják róla feltenni, ő pedig erővel be akarja bizonyítani:

A szövetséges.

Most meg itt jön egy nagy tűz, most én veszek fel téged a hátamra, s én viszlek rajta keresztül.

azon gondolatra vetemedett, hogy neki is lehetne valami szerkesztőhöz egy „nyílt-levelet“ intézni; miként ezt századunk szellemdús férfiai szokták.

Csakhamar olvasunk azon nagy város egyik zuglapjában egy „nyílt levelet.“ N. N. prókátortól, melyben a lap kiskorú szerkesztőjének — egy tapasztalatlan ifjunak — elmondja a prókátor ur, hogy: „Én osztom az ön elveit, s azokat egészen magaménak vallom.“ A lap elveit nehéz volna meghatározni, ha csak azon állandó rágalmakat nem nevezi a lap elveinek, melyek minden jelesebb hazafi ellen benne foglaltatnak. A prókátor ur elveit is nehéz ismerni, ha csak a hívséges Bach-huszárkodásból, a kommunistákhoz való átesapást nem vesszük elvnek.

No de a jámbor polgárok közül sokan azt hitték, hogy ha eddig nem volt a két világrengető hősnek valami elve, lesz ezután.

Ki is sült, hogy van ott elv, még pedig hatalmas elv. Egy istenadta vasárnap reggel, láttunk egy fiatal prókátort, s egy fiatal szerkesztőt — egész éjjeli korhelykedés után — mámoros fővel, a templomból jövő nép közt botorkálni, tele palaczkkal. A palaczk ugyan szégyenlette magát, de a két hős állta, vagyis járta a tért; mentek a „zöldbe“ titkos elveiket tovább szőni. Erre mondta a prókátor ur: „én osztom az ön elveit, s azokat egészen magaménak vallom.“ Így sülnek ki azután a nagy és titkos elvek, így jönnek napfényre.

Látó.

Koszorúzó színdarabok.

I.

A falusi kis leány.

Személyek: Egy szöke kis leány és egy barna aglegény. Amaz már 15 éves, emez még csak 45 esztendő. Amaz ártatlan, emez ártalmatlan. Történethely: a szabad mező. — Idő: pillangófogáskor.

* * *

— Jó napot Juczika!
 — Isten hozta urambátyám!
 — Mit csinálsz te itt magad Juczika?
 — Nem csinálok semmit, csak keresek.
 — S már megtaláltad?
 — Találtam, de elrepült.
 — Elrepült?!
 — Igen, a pillangó.
 — Ah, Juczikám! mért akarsz pillangót fogni?
 — Hogy játszam vele.
 — Boldog pillangók!
 — Hogyan?
 — Hogy ily nemes szenvedély célpontjok.
 A kis leány gondolkodik.
 — Juczika! ne vedd rossz néven, majd segíték fogni!
 — Ha nem restelli urambátyám!
 — Nini, itt száll egy szép.
 — Ah! valóban mily gyönyörű!!
 — Csendesen legyünk, ne mozduljunk.
 — Már leszállt urambátyám fejére.
 — Fogd meg Juczika!
 A kis leány ügyesen megfogta.
 — Szegény urambátyám, ne haragudjon.
 — Dehogy haragszom, sőt örülök, hogy megfogtad!
 — De egy pár hajszál is — —
 — Boldog hajszálak!
 — Tehát az ősz hajszálak boldogságot jelentenek?
 — Ah! oh! azaz hogy — — boldogságot, amennyiben ily gyenge hófehér kis kezecskék közé szerencsétettek juthatni.
 A kis leány ismét gondolkodik.
 — Na, most hazamegyek.
 — Én is, Juczika. Szabad kérnem karodat?!
 — Ah, urambátyám mily udvarias! Jaj a pillangó elrepült!
 — Lásd Juczikám, én jobban vigyáztam.
 — Hogyan? ezt nem értem.

— Ha nem öllek meg, utána nyulsz, és az árokba zuhansz.
 — Nem érzettem, hogy megölelt volna.
 — Nem? így ni . . .
 A kis leány elpirult.
 — Juczika, nézd, két almafa van itt a kertben, egy fiatal, és egy terebélyes, koros . . .
 — Látom, oh az almát igen szeretem.
 — Mint Éva anyánk. Melyik fát kedveled jobban, a fiatal-t, vagy a korosat?
 — Mindenesetre ez utóbbit.
 — Miért Juczika?
 — Mert almát ad bőven, és árnyékot nyújt.
 — Míg amaz a fiatal? . . .
 — Semmit, csak öntözni kell, és a hernyótól őrizni, hogy a gyenge hajtásokat le ne rágja.
 — Te kis Diogenes! ezért elismerésemül homlokodot megcsókolom.
 — Bácsika, azt ne tegye!
 — Már megvan Juczikám.
 — De ha valaki meglátta?
 — Függetlenek vagyunk. Te hajadon, én nőtelen.
 A kis leány ismét elpirult.
 — Jaj! jaj! bácsikám . . .
 — Mi baj, galambom Juczikám?
 — Nyúl szaladt az uton keresztül.
 — Nem láttam, már gyengék, azaz hogy az örömtől kápráznak a szemeim:
 — Én se láttam egészen, csak a fülét, mert bácsikám kebelére rejtettem el arczomat.
 — Éreztem, galambom kis tubiczám.
 — De bácsikám, magának úgy ver a szive, szinte visszarántottam a fejemet.
 — Szerelmi bújában, azaz hogy boldogságában ver az, gyöngyöm.
 — Apropos! az este olvastam Petőfitől, hogy a szerelem mindent pótol, a szerelmet semmi sem. Igaz bácsika?
 — Arra az én kis Diogenesem felelhet.
 — Hogyan?
 — Ha akarnád, a szerelem pótolná ifjúságomat.
 — Kedves bácsi, maga csintalan. Juj a szive még erősebben ver. Orvosért kell küldeni.
 — Te légy az én orvosom, mert te vagy . . .
 — Nem értek én ahoz, kedves jó bácsikám.
 — Majd megtanítalak, angyali kis gerlém.
 — Dehogy bácsikám! előbb Pestre kell menni.
 — Abból semmi sem lesz.
 Egyetembe kell az orvosjelöltnek járni, az pedig csak Pesten van.

- Nem szorulunk rá.
 — Akkor legalább egyetlenes könyveket vegyen.
 — Könyvet veszek sokat, de —
 — Lássá anygali bácsikám, mindjárt jó lesz, ha jól emlékszem, Cantu Caesarnak van *egyetemes* történelme, aztán *egyetemes* encyclopaedia . . .
 — Jaj szentem Juczikám, nem kellene ezek, hanem regények, versek; divatlapok . . .
 — Ezekből nem lehetek orvosa, amazokból talán . . . Aztán egy orvostól hallottam, praxisra kell mennem . . . ha orvosa akarnék lenni, úgy gondolom . . .
 — Add ide biborajkad. Ez a praxis kezdete.
 — Jaj . . . de a csók elesattant, a kis leány nem szólt többet, és így az előadás is véget ért.

II.

A nyelvmester.

Személyek: egy piros-pozsgás szakácsné és egy francia születésű angol nyelvmester, ki a k betűt akadozva rebegi. Történethely: a konyha. Idő: déli 12 órákor.

* * *

- Ké—ké—kérem, a ki—ki—kisasszony felöltözött-e már?
 — Ah nyelvmester ur! van szerencsém.
 — Ké—ké—kérem, részemről a szerencse. Ah mily fölséges illat terjeng e szalonnás műüntézet eldorado-szerű labirinthjében! . . .
 — Mit is kérdezett előbb nyelvmester ur?
 — A ki—ki—kisasszony . . .
 — A kisasszony még nem reggelizett.
 — Ugy hamar jöttem, pedig 12 óra és 4 másodperc elmúlt. Mit tegyek?
 — Tessék leülni.
 — Kö—kö—köszönöm.
 Szünet. A tűz pattog. A szakácsné valami süstörgős miveltben elmélyedt. A nyelvmester pedig élesen körül-körül tekintgete. Orrát valami bántotta.
 — Átkozott tűz! mind összeégeti a csirkeczombot.
 — Nem csoda! ke—ke—kettős tűz kö—kö—közé van szorítva.
 — Hogyhogy nyelvmester ur? hiszen Kati szolgáló csak a tüzhely alá rakott fát.
 — Ah a tűz sokféle! sokszor még a víz is tűz. Van szerelemtűz is, úgy bizon . . .
 — Nem is tudtam.
 — Például ke—ke—kegyed arca is úgy lángol, mint a tűz . . . bizon.

- Szép! köszönöm a bókot; de arczom tüze mellett csak nem süll a csirkeczomb? mi?
 — Ké—ké—kérem, sokkal nemesebb tűz az, szellemi, égi, mennyei tűz az, bizon.
 — Nyelvmester ur egészen elbűvöl.
 — Oh csak ké—ké—képes volnék?
 — Valóban?
 — Ah! úgy ég a szívem.
 — Az is?
 — Ke—ke—kegyed ki—ki—kigúnyol engemet.
 — Isten mentsen!
 — Oh ne is tegye, mert akko—ko—kor vétkezik.
 — Azt pedig nem akarom cselekedni.
 — Nemes szív, mely csak nemes ke—ke—kebelben lakozik.
 — Jaj, ez az átkozott kés! . . .
 — Istenért, megka—ka—karezolta ke—ke—kegyed a ke—ke—kezet! beh ka—ka—kár!
 — Sári, Kati, rongyot hamar!
 — E ke—ke—kedves ke—ke—kezet nem holmi rongy, hanem ke—ke—kendővel ke—ke—kell bekö—kö—kötözni. Itt az enyim.
 — Köszönöm.
 — Boldog vagyok, ha szolgálhatok.
 — Még versben beszél mester ur!
 — Hjah! a szerelem poétává avatja még a szegény angol nyelvmestert is! bizon.
 — Ne oly szorosan kösse meg kérem, így fáj.
 — Ah én ügyetlen, hogy is tudom szorosan megkö—kö—kötöni. Ezért engedje meg, ha megeseőko—ko—kolom — —
 — Kedves nyelvmester ur, mit gondol? egy szakácsné kezét . . .
 — Végtelen boldogság neke—ke—kem — —
 — Kedvesem, oh ha tudná?
 — Mit, angyalom?
 — Miattad vágtam meg a kezemet.
 — Miattam?! Szent Pátrónusom segits!
 — Kóstolót akartam metszeni.
 — Ko—ko—kóstolót! — —
 — Igen, kedves nyelvmester ur.
 — Mennyei lény vagy imádoztam, te nem csak a szív, hanem még a gyomor titka—ka—kait is tudod.
 — Ah!
 — Oh égi angyal, jer ke—ke—kebelemre, hadd szorítsalak szívemhez . . .
 A további fejleményt a kisasszony kilépte megakadályozá. Sajnáljuk, de nem súghattuk meg a kisasszonynak, hogy ne jöjjön még ki.

Ama bizonyos eszmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Mindenütt jó, de legjobban ott-hon a minisztereknek.

— — (Valjon miért kutattak éjszaka Kossuth levele után?) Hát hiszen csillagot is éjszaka vizsgálnak.

— — A Honban azt irták, hogy a szegedi fiukból álló magyar ezredet büntetésből tették az egészségtelen levegőjü Pólába. Erre aztán jött egy hivatalos czáfolat, hogy mindez nem igaz. A 64-ik magyar ezredet csak azért tették Pólába, mert ők, mint szegedi fiúk, tehát mocsárlakók, már hozzá vannak szokva a hidegleléshez, pacséthez, s más aféle jókhoz, s az egészségtelen levegőt jobban kiállják; azonban már ugyis elhozattak onnan; mert sehogy sem állták ki az egészségtelen levegőt, hanem nagyon belebetegedtek. (Ezt nevezik czáfolatnak?)

— — A „Magyarország“ azzal csúfolja a „Hon“ szerkesztőjét, hogy nem ért hozzá, hogyan kell egy ellenzéki lapot szerkeszteni? (Majd megtanuljuk a Magyarországtól, mikor *ismét* ellenzéki lap fog lenni.)

— — Napoleon fekete pontokat vesz észre a lát-határon. (Hátha még a fekete kommakat és felkiáltó jeleket is fogja látni?!)

— — A „Pesti Hírnök“ nagyon furcsának találja, hogy a „Hon“ mostanában olyan nagyon kritizálja Napoleont, holott három esztendő előtt olyan nagyon dicsérte és magasztalta. (Épen csak olyan furcsa, mint az, hogy a Pesti Hírnök most egyedüli szabadítónak és megváltónak nevezi Napoleont, a kit három év előtt országrablónak, templomgyújtogatónak nevezett.)

— — A nemzeti színház dolgában az a hír, hogy az operának külön házat építenek. (Én azt tanácsol-

nám, hogy előbb, míg operaházat építenének, építsenek — operát.)

— — Ki van adva a rendelet, hogy ezután az embereknek nem szabad marhasóval élni. (Hát azután a kinek embersóra nincsen pénze, mivel sózza meg a kenyerét?) Békasóval. E rendszabály káros következményei már eddig is érezhetők a „Magyarország“ cikkeiben. (Ez gorombaság.) Nem a: azt akartam mondani, hogy az már most attikai só hiányában *glauber*-sóval, „higyjén-kend-sóval“ sózza a cikkeit.

Lajos napi történet.

Lajos napján... az alföldön...

Eh!

Nagy örömmel talpon termett:
Magyar, német, tót és cseh.

Lajos napján... egy városban...

Huj!

Sok lobogó lengett vala,
Nagy, kicsiny, ócska és új.

Lajos napján... a „polgárkör“...

Hej!

Megmutatta, hogy érében
Nem foly tenta, nem foly tej.

Lajos napján... a „polgárkör“...

Óh!

Felköszönté azt, ki távol
Is oly derék, hű és jó.

Lajos napján... a „ kaszinó ...

Ach!

Megmutatta, hogy az mindegy:
Lajos bácsi-e, vagy Bach?

Lajos napján... a „kaszinó“...

Pfuj!

Behuzatta a lobogót...
Vigye, egye a „lupuj!“

Bunkó Bálint.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Országút 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyom. Emich G. m. akad. nyomd. Pesten. 1867.

(Barátok tere 7. szám.)

Barjzolja: *Jankó.* — Metszi: *Polák.*